

Δ

Hvad er en digter? Et ulykkeligt menneske, der gemmer dybe kvaler i sit hjerte, men hvis læber er dannet således, at idet sukket og skriget strømmer ud over dem, lyder de som en skøn musik.

Det går ham som de ulykkelige, der i Falarris' okse langsomt pintes ved en sagte ild, deres skrig kunne ikke nå hen til tyrannens øre for at forfærde ham – for ham lød de som en sød musik.

Og menneskene flokkes om digteren og siger til ham:

“Syng snart igen”,

det vil sige, gid nye lidelser må martre din sjæl, og gid læberne må vedblive at være dannede som førhen, thi skriget ville blot ængste os, men musikken den er liflig.

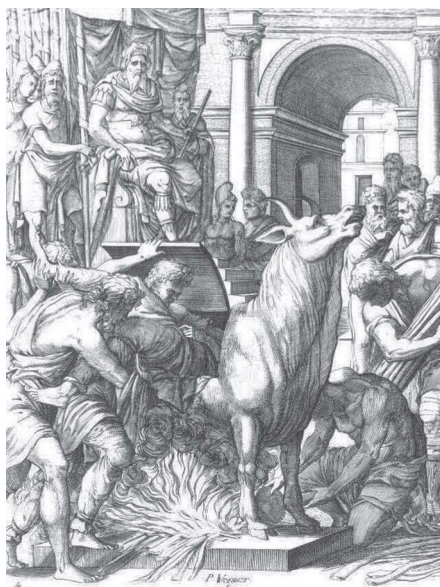
Og anmelderne træder til, de siger:

“Det er rigtigt, således skal det være efter æstetikens regler”.

Nu, det forstår sig, en anmelder ligner også

en digter på et hår, kun har han ikke kvalerne i hjertet, ikke musikken på læberne.

Se, derfor vil jeg hellere være svinehyrde på Amagerbro og være forstået af svinene end være digter og være misforstået af menneskene.

Falaris' okse var et varmetorturedskab, der bestod af en hul metalokse, som ofret blev spærret inde i. Når der blev tændt op under metaloksen, kunne

man, mens der stod damp ud af næseborene, høre ofrets skrig gennem dens mund. Det er fra den græske historiker Herodot, at vi kender til denne torturmetode; den var udbredt i det antikke Grækenland. Falaris, der har givet navn til varmetorturedskabet, var en grusom og blodtørstig tyrann, der i perioden fra 570 til 554 f.Kr. var eneher-sker i Agrigent (Akragas). Amagerbro er den del af Amager, man først kommer over til fra København; dengang var der mange små landbrug på Amager, der producerede fødevarer – mest grønsager – til Københavns borgere.

Δ

Det første spørgsmål i den første, den mest kortfattede undervisning, hvori et barn oplæres, er som bekendt dette: Hvad skal barnet have?

Svaret er:

“Da-da”.

Og med sådanne betragtninger begynder livet, og dog nægter man arvesynden. Og hvem